

Feltartóztathatatlan a Hitler kormány bukása

A „Daily Mail” tovább folytatja cikksorozatát a német nemzeti szocializmus válságáról. -- Az elszigetelt és tönk szélére juttatott Németországban az elégedetlen munkásság és a katolikusok fognak össze

Berlin, junius 24.
Ma, amikor Hitler és Mussoli nagy érdeklődéssel kísért velencei találkozója óta tiz nap telt el, megállapítható, hogy ezt a találkozást bizonyos, Németországban leforyó súlyos események tették szükségessé. De az, aki nyitott szemekkel figyeli az eseményeket, megállapíthatja, hogy a velencei tanácskozások sem akadályozhatják meg azt a bomlási folyamatot, amely Németország belső életében megindult, amelynek beteljesülése — az előrejelések szerint — csak rövid idő kérdése és amelynek következményei egyelőre beláthatatlanok Németország belpolitikájára és ezáltal közvetve a nemzetközi politikára is.

Ha időrendben akarjuk felsorolni a közelmúltban lefolyt németországi eseményeket, úgy ott kell kezdenünk, hogy a velencei tanácskozásokról ma, tíz nappal utána sem tudunk semmi bizonyosat. A két diktátor közt lefolyt tárgyalások eredményeiről jóformán semmi sem szivárgott ki. Mi más oka lenne ennek, mint az, hogy valójában semmiféle eredményt nem értek el? Hiszen Mussolini, Hitler és a többi, őket utánzó apróbb „Ducek” és „Führer”-ek módszusaik jól ismerjük: beszélnek, még akkor is, ha semmi sem történt. Mennyire nem történt tehát semmi, ha még csak nem is beszélnek.

Hitler tehát hallgat. A horogkereszt apostola titokzatos hallgatásba burkolódik. De beszélnek helyette is a velencei találkozó után egymást villámsapásonként követő események. Ime: Papen akancellár benyújtja lemondását és követi őt Dürfler és Seldte miniszterek is. Nádolny moszkvai német követet visszahívják és helyébe Schullenburg bucarestii követet nevezik ki. A Birodalmi Bank elnöke, Schacht dr. bejelenti a transzképtelenséget. Ribbentropp, Hitlernek egyik legbizalmasabb embere, hirtelen Párisban terem és Barthou francia külügyminiszternél tapogatózik, közvetlenül Barthou bucarestii és belgrádi útja előtt.

Politikai és gazdasági téren tehát egyaránt élénk nyugtalanság uralkodik a III. Birodalomban és ehhez a macskazenéhez mérhető kíséretet szolgáltat a német munkanélküliek millióinak gyomorkorgása. Mert a koncentrációs tábor, a rohamcsapatok, a nagy-szerű katonai parádék és mindezek felül az elviselhetetlen terror el tudta eddig és el tudja még egy kis ideig hallgattatni a kegyelért sikoltó éhes szájak hörgését, de a gyomor korgás a becsukott szájakon át is áthallik és hovatovább oly fenyegetően erő-

zajjá sűrűsödik, amely mellett elhallik a „Horst Wessel” induló és a „Deutschland über alles” melódiája.

Hitler és a nemzeti szocializmus felosz-lathatta a pártokat, de az emberek megmaradtak. A horogkereszt sárba tiporhatta a weimari alkotmányt és a német demokráciát, de ezzel a munkanélküliséget nem oldotta meg. A barnainges rohamcsapatok halomra öldöshették a zsidókat, de ezzel még nem adtak kenyeret hatmillió éhező számára. A megfélemlített katolikusok, a sárba-tiport német munkásság kénytelenül meg-hajolt a nemzeti szocialista csizmák rugása alatt, de a XX-ik század emberisége még sem engedi meg, hogy a mázolósegédből lett Chaplin-bajuszu pojáca tovább pöffeszked-jék egy 65 milliós nép és egy hatalmas birodalom romjai fölött. Hitler, akit a német nagyipar és a porosz nagybirtokosok toltak fel a kancellári székre, jó strohmannak bizonyult a kapitalistákat fenyegető vörös veszély eltiprására. De amikor a nemzeti szocializmus a győzők telhetetlenségével most már eddigi pártfogóiba akar beleharapni, ez egyuttal gyors veszítést is jelenti.

Számos angol lap cikksorozatát kezdett, amelyben igen különös képet fest a harmadik birodalom jelenlegi helyzetéről. Nem kevesebbről van szó, mint arról, hogy a porosz nagybirtokosok a hadsereggel és ennek élén Blomberg tábornok, hadügyminiszterrel egyetértésben katonai diktatúrát készítenek elő Németországban.

A német munkásság a végsőkéig el van keseredve és egészen bizonyos, hogy még a tél beállta előtt megpróbál reménytelen sorsán változtatni, ha kell, forradalom árán is. Ezt pedig igen jó tudja Németország hadserege, amely kézen áll a munkás-forradalom leverésére, de ennek ára.

Hitler, a nemzeti szocializmus és a harmadik birodalom bukása lesz. Beavatott körök értesülése szerint a katonai diktatúrát csupán átmenetileg vezetnék be, kizárólag annak elkerülésére, hogy a horogkereszt bukása után Németország bolsevizálód-jék.

A rend helyreállta után Papen, a most lemondott akancellár és Neurath báró a jelenlegi külügyminiszter alakítanának kormányt, amely Németországot ismét az európai kulturálmok közé lesz hivatva emelni. Papen közvetítene a békét a Vatikán és Németország között, míg Neurath a Népszövetségbe vinné vissza az egyre jobban elszigetelődő német birodalmat.

A Daily Herald ezzel kapcsolatban azt is tudni véli, hogy a német katonai körök Vilmos excaszár visszatérését készítik elő. Ez a hír azonban még megerősítésre szorul.

Egy azonban tény. És ez az, hogy Hitler és a horogkereszt uralmának napjai meg vannak számálva. Nagy kérdés az, hogy vajon megtörténhet-e még Mussolini és Hitler december 1-ére tervezett müncheni találkozója.

Agyonlőtték a rablók két botosanii kereskedőt az erdőben

Negyven csendőr hajszolja a rablógyilkosokat

Botosani, junius 24.

Bestiális rablógyilkosság történt tegnap éjjel fél 12 óra tájban Botosani közelében. Brill David és Cojocar David botosanii kereskedők tegnap este gyalog indultak el a sulitai vásárra.

Néhány órát haladtak már, amikor a Dragasani erdő mellett elhaladva, a fák sűrűjéből egy rablóbanda több tagja ugrott előbük és a két kereskedőtől pénzt követelt. Ezek megpróbálták ellenállni, mire a felfegyverzett banditák lövéseket adtak le rájuk. Az egyik golyó megütötte Brill

Davidot, míg Cojocar életveszélyes sebesült.

A rablók ezután kirabolták áldozataikat, majd eltűntek az erdőben.

Mintegy két óra múlva fedezte fel egy arrahaladó csendőrszázad a szörnyű gyilkosságot. Cojocar szaggatott előadásából arra következtetnek, hogy a rablótámadást a hírhedt Coroin nevű bandita követte el. Az erdőt negyventagu csendőrkordonnal vették körül és remélik, hogy rövidesen sikerül a rablóbandát irtalmatlanná tenni.

Felelevenednek Eusebiu Popovici meggyilkolásának borzalmai a bíróság előtt

Megtörtén, állandóan lehajtott fejjel ülnek bírái előtt a gyilkos diákok. -- Tördelmes vallomással akarnak enyhíteni sorsukon. -- Hetek hosszú során készültek a kegyetlen gyilkosságra. -- A gyáva Grigoriu volt a rablógyilkosság értelmi szerzője. A szenzáció utáni vágy és a ponyvaregények sodorták a három diákot a gyilkosságba

(Külön tudósítónktól). Megdöbbentőbb gyilkosságot még nem vetett felszínre az élet grotesksége, rettenetesebb hirt, nem közeltek a táviró és telefon huzaljai, melyek ben nem érintette még emberi érzést és szívet, mint az a rablógyilkosság, amelyet 1934. február 26-án éjjel három diák követett el Bucurestiben. Az megtörtént már, hogy fiatal gyermekek revolvert ragadnak és gyilkosságot követnek el, de minden esetben volt valami legalább is ésszerűség látszó ok, amely valamiképp mentséget talált a gyilkos számára. Ebben a gyilkosságban azonban az indítók is olyan megdöbbentő, olyan kegyetlen, hogy a bölcselők és pszichiáterek heteken keresztül igyekeztek a mélyére hatolni a problémának, amelyek ezzel a megdöbbentő gyilkossággal kapcsolatban kerültek felszínre. Minderre pedig megadta a választ a gyilkosság értelmi szerzője, a 16 éves Grigoriu Petre, aki kétszer is megismételte, hogy a szenzáció utáni olthatatlan szomszúság sodorta bele őket a gyilkosságba. Ebben a miliőben játszódik tehát le a borzalmas cselekedetnek a harmadik felvonása, míg a két első, a gyilkosság és a felfedeztetést az értelmetlenség homályában vergődött

Bucuresti, június 24.

Soha még egyetlen gyilkosságot sem boncoltak ilyen apró részletekre. Még hallgatni is idegromboló.)

Elnök (sürgősen): Mi történt aztán?
Dinescu: Nem tudom... megszedültem... egy fehér alak ugrott nekem... azt hittem először, hogy Popoviciu szelleme... még egyszer löttem. Később jöttem rá, hogy a felesége volt...

— Nem tudok többet, kérem.

Kimerülten rogy le Dinescu padra.

Az elnök szavai még egyszer febrángatják a helyéről:

— Kinek az ötlete volt Popovici képviselő kirablása? Meggyilkolása.

— Grigoriu, — hangzik a halk, de határozott válasz.

Két hellyel odébb Grigoriu arcán verték folyik végig.

A következő... "En is löttem."

— Rascanu Ion.

— Rascanu cmfwyp snrdlu vbgkqjm

— Jelen.

— Hány éves?

— 16.

— Foglalkozása?

— Hatodik gimnázista.

— Mit csinált, míg Dinescu bement a hálósobába?

— Az ajtó előtt a lépcsőn állottam. Nem láttam, hogy Popovici mit csinál, csak azt láttam, hogy Popoviciuné felugrik az ágyból és sikoltozva a szoba másik oldalára fut...

Elnök: Mit csinált akkor?

Rascanu: Az ajtóhoz futottam és belelöttem a tömegbe.

A hallgatóságon ismét végigfut az idegesség, amely még nagyobb lesz, amikor az egyik ügyvéd megjegyzi: "Az a golyó, amelyet Rascanu lőtt, surolta Dinescu kezét és Popoviciu fejébe furódott."

Elnök: Célzott?

— Nem — hangzik a határozott válasz.

— Nem félt, hogy Dinescut találja?

— Nem törődtem akkor már semmivel. Menekülni akartam.

— Pénzért gyilkoltak?

— Nem.

— Miért?

— Nem tudom... Szerettem éjjel lopni behatolni a házakba.

Vall a harmadik...

"...Beismerem.. Bánom.."

Az elnök most egy teljesen emberi kérdést intéz a vádlotthoz.

— Beismeri annak a borzalmát, amit ezek ketten bevégeztek?

— Igen... és bánom...

Az elnök most Rascanuhoz fordul:

— Ön is bánja?

— Igen.

— Dinescu?

— En is.

A bíróság Dinescu Péter megvizsgálására június 30-ra halasztja a tárgyalás folytatását, amikor nagyon rövid idő alatt el fog hangzani az ítélet ebben a perben, ahol részben a vádlottak, részben pedig a mai nevükkel rendszer lesz elítélve.

A három gyilkos diák

Bereg a csengő a törvényszéken. A tárgyalótermet zsúfolásig megtöltötte a közönség, amely szemtől-szembe akarja látni azokat a diákokat, akiknek kezében elsült a gyilkos fegyver... A bíróság bevonul és bevezetik a terem másik végéből a vádlottakat is. Az elnök dr. Popovici Victor, fatális véletlen folytán névrokona a meggyilkolt Popoviciu Eusebiu képviselőnek, szelíden figyelmezteti a vádlottak padja előtt álló három vádlottat, hogy igazat szóljanak, hogy ha már volt bátorságuk elkövetni a tettet, legyen bátorságuk nyíltan, őszintén bevallani azt.

Aztán siri csendben az elnök ajkáról elhangzik az elsőnek a neve:

— Dinescu Péter.

— Jelen — feleli egy hang, mintha nem is a vádlottak helyéről jönne, hanem valami nagy mélységből.

— Hány éves?

— 17.

— Foglalkozása?

— A Lázár liceum hetedik osztályú növendéke.

— Bevallja, hogy meggyilkolta Popoviciu Eusebiut?

Dinescu Péter még jobban lehajítja fejét és alig hallhatóan suttogja:

— Igen, bevallom, meggyilkoltam.

Behunyja a szemét és az elnök felszólítására beszélni kezd. Beszéde nyomán feltárl a borzalmak éjje, amelyen diákkezek emberéletet oltattak ki.

— Sok nappal az eset előtt, — kezdi nagyon halkán, hamuszintű arccal Dinescu Péter, — elmentünk hárman Rascanu, Grigoriu és én, hogy kiszemeljük azt a helyet, ahol be fogunk hatolni a lakásba.

Elnök (félbeszakítja): Honnan tudta meg Popovici címét?

Dinescu: Rascanu, aki rokona volt, mondotta meg.

Aztán tovább folytatja:

— Február 26-án este csak ketten voltunk, Rascanu és én, Grigoriut vártuk, de nem jött el... Félünk is egy kicsit, hogy elárult. Átmásztunk éjjel egy óraker a magas kerítésen. Kitértünk egy ablakszemét és kinyitottuk a Yale-zárat.

Elnök: Mit vittek magukkal?

Dinescu: Vésőt, feszítőt, furót és...

Elnök: Revolvert, ugy-e?

Dinescu: Igen. Álarcot...

Elnök: Volt keztyűjük is?

Dinescu: Igen, keztyűnk is, hideg volt, volt...

Elnök: Nem azért, hogy ne lássák az ujjlenyomatuk?

Dinescu nem felel, lehajtott fejjel hallgat. Majd az elnök felszólítja, hogy mondja tovább.

— Bementünk a hallba, ott kivettük a biztosítékot az állványóránál, nehogy világosságot gyujtsanak, aztán felmentünk... felmentem a hálósobába... Rascanu a lépcsőn maradt.

A vádlott hangja mind halkabb és bizonytalanabbá lesz. Figyelmeztetni kell több ször, hogy hangosabban.

— Bementem az irodába, ahonnan az asztalról egy töltőtollat és két ceruzát vettem el... meg egy pár szarvasbőrrel bélelt bélelt keztyűt, amelyet az egyik székre dobott kabátból vettem ki.

— "Allj, vagy lövök!"
Halkan benyitottam a hálósobába. A lámpám fénye pont az ágyra tévedt. Popoviciu ott aludt, mellette a másik ágyban a felesége. Ijedten eloltottam a lámpámat, de más késő volt... Felijedtem és kiugrott az ágyból...

Elnök: Akkor löt?

— Nem. Meghúzódtam az ajtó mellett a sarokba és onnan kiáltottam: Allj, vagy lövök... Popoviciu nem hallgatott erre, hanem nekem ugrott... Másodszor is kiáltottam... akkor megragadta a torkomat... én még egyszer kiáltottam és azután löttem... (A teremben mindenkin urrá lett az izgalom.)

A harmadik vádlott, a "gyáva" Grigoriu, aki azonban csak azért maradt el a gyilkosságtól, mert a szülei nem engedték el.

— Ki tervezte ki a rablást?

— En.

Grigoriu hangja feltűnően erős és határozott.

— Miért?

Grigoriu nyel egyet, majd ugyanolyan határozott hangon felel:

— Szenzációt kerestünk... úgy éreztem,

mintha szomszjas volnék... kellett nekünk a betörésekkel járó izgalom... csak akkor nyugodtunk meg.

— Miért voltak olyan szomszjasak a szenzáció után?

Grigoriu nem felel, csak nagy szemekkel az elnökre néz. Mintha azt kérdezte volna, hogy miért iszik vizet ha szomszjas.

Mert hát tulajdonképpen nem volt az élete idillikus. Aggodalommal és kegyetlenséggel volt tele. A félelem mindig ott leselkedett az árnyékban, fenyegetően mutatva karmait ólálkodó, ragadozó vadai, farkasok alakjában, melyek megzavarhatják a haza felé vezető utat. És ott volt a vérszomjas vadmacska, amelynek hangjára a vére megdermedt. Ott voltak a baglyok, amelyek ellopták a harkokból a zsákmányt. És mindig véres volt a küzdelemük. Könnyű volt ellopni, hogy az állatokat felvagdossák, megnyuzzák. És a saját házi-életében is voltak hiányok. Durvák voltak a ruhái, tökéletlenek a háztartási eszközei és nem volt meg a fénytűzésnek az a sok-sok kis eszköze, az a kényelem, mellyel az élet ezelőtt oly bőkezűen elhalmozta. De az az vigasztalta magát, hogy a leglényesebbekben nem szenved szűkséget. Attól, hogy a vadonban főtápláléka a hus lett, a foga, testének sejt szövetei, izmai, mai erősebbek lettek. Sehez alkalmazkodott szelleme is. Claire erősebb lett attól, amit ez az élet megtagadott tőle.

De mindez persze nem magyarázta meg, hogy miért érzi magát oly boldognak. Kezde látni, hogy semmivel sem tudja ezt megmagyarázni. Azt tudomásul vette, ahogy az ember tudomásul veszi azt, hogy szép idő melábusan szép évszak ajándékát. Ez talán nem is tart soká. De amíg tartott, csodás volt. Igaz, hogy néha, ahogy a tél közeledett és az északi vidék sajátos tüneményei mind élénkebbek, hatalmasabbak lettek, valami kísérteties félelem vett rajta erőt. Észak néha megijesztette.

Egy napon, amikor az északi fény szimfóniájában gyönyörködött, odahívta Grimshawt.

— Ugy félek ettől a fénytől — mondta és megfogta Grimshaw karját.

A férfi sóhajtott.

— Hiszen olyan szép — mondotta.

— De ha láttam, miért érzem magam olyan kicsinynek és olyan elhagyatottnak? — kérdezte Claire.

— Mert azok is vagyunk — felelte Grimshaw, aki nem az északi fényt nézte, hanem Claire csodálkozó szemét.

— Igen, — mészáros el a lány — borzalmasan egyedülvalók vagyunk, ugy-e?

— Ezer mérföldnyi út választ el ettől a sarkfénytől — mondta Grimshaw alig hallhatóan. — Hideg és csend — mint a sarkon és mi ketten egyedül itt, ebben a száraz, szűk csepp kis körben!

Elmerülve nézte a sarkfényt és észre vette, hogy a lány elhúzódik és megborzik.

— Bujjunk el előle! — kiáltotta Claire zettegő hangon és miután behúzták a szobába Grimshawt, betette az ajtót. Egyikük se szólt. Claire keze még ott pihent a férfi bőrkabátjának ujján. Onnan aztán lassan lecsúszott míg Grimshaw nagy kezéhez ért. Ekkor Grimshaw hirtelen felkiáltott. Valami tagolatlan hang volt ez. Claire összeesett és eszébe jutott rá. Grimshaw egészen váratlanul felkapta és odaszorította a durva asztal széle felé. Ott átölelte óriási karjával. Lihogva szorította magához a szintén lihegő lányt és eszeveszetten csókolta. Claire lankadtan, behunyva szemét engedte, hogy Grimshaw felkapja és csókolja, de nem viszonozta a férfi csókjait.

Kimondhatatlanul meglepte ez a kitörés Grimshaw szótlanul tartotta karjaiban, mint egy gyermeket és Claire egyszerre csak észrevette, hogy Grimshaw könnyeitől nedves az arca. A férfi testét görcsösen rázta a zokogás.

(Folyt. köv.)

Erdélyi Magyarság

Junius 25.

Sok pénzt megtakarít, ha szövet és bélésáru

szükségletét az e hó folyamán tetemes áreszállítással rendezett versenyárusítás keretében

Székely posztóáruházban szerzi be, Oradea, Str. Avram Iancu 5. Derby cipőgyár épület

Másfélére itélték a gyilkos erdőőrt

Mercurea-Ciuc (Csikszereda), junius 24.

Tegnap tárgyalta a helybeli törvényszék Kósa Árpád mihaileni erdőkerülő bűnügyét aki pár hónappal ezelőtt agyonlőtte Barbe József gazdálkodót, mert ez a közbirtokosság erdejéből fát akart lopni. A tárgyaláson Kósa azzal védekezett, hogy a tolvajt be akarta vinni a község házára, hogy jegyzőkönyvet vegyen fel ellene. Barbe azonban utközben menekülni próbált és ezért használta

fégyverét.

A törvényszék az enyhítő körülmények figyelembevételével Kóst egy és fél évi elzárásra ítélte.

— Ha fáradt és izgatott, ha a hasban feszülés érzése kínozza és gyakori félelemérzetben szenved, akkor igyék reggelként éhgyomorra egy pohár természetes „Ferenc [őzsei]” keserűvizet, mert ez megszünteti az emésztési zavarok okait, csökkenti a mérges bélgázfelődést s elhárítja a vértudulásokat.

Titokzatos módon eltűnt a sírból a meggyilkolt koldusasszony holtteste Ploestiben

A mérnök felesége, akit felbujtással gyanúsítanak tüntette el a hullá-

Ploesti, junius 24.

Nemrégiben beszámoltunk arról a gyilkosságról, amelyet két évvel ezelőtt követett el egy Annan Romania nevű cselédleány aki meggyilkolta Elisabeta Anghelcut. A koldusasszony Budeanu mérnöknek lakott, akinek a felesége, mint azt megírtuk, felbérelte a cselédleányt, hogy gyilkolja meg a vagyonos koldust.

Az ügyészség elrendelte a koldusasz-

szony holttestének exhumálását. Amikor a sírt felbontották,

megdöbbenéssel látták, hogy a hulla eltűnt a sírból.

Az eset roppant nagy izgalmat váltott ki a lakosságból. Az ügyészség bevezette a leg-erélyesebb nyomozást és vallatás alá vették a mérnököt, akiről az a gyanu, hogy ő tüntette el a holttestet, hogy ne lehessen megállapítani a gyilkosságot.

Az őszülés nem szégyen,

de eredeti hajszinét visszanyerheti a FLOREAL hajregenerátor használatával. Nem festőszer! Régi bevált hajviz! 1 üveg ára 60 Lei.

Vezérképviselő: DROGUERIA „CENTRALA” Oradea Telefon 6-56.

Ha a balta előkerül

Összeverekedtek a ciuc- (csik) megyei fűrésztelep munkásai: eredmény egy halott, két súlyos sebesült áldozat

Mercurea-Ciuc (Csikszereda), junius 24. Halálosvégű verekedés játszódott le tegnap a Valea Uzului-i fűrésztelepen. Egy pár munkás összeszólalkozott, majd a vita egyre hevesebbé vált, végül is verekedni kezdtek. Bicskák kerültek elő, majd az egyik

fejét ragadva Vasile Vasile munkás fejére sújtott vele olyan erővel, hogy ez holtan zuhant le a földre. Másik két munkás rendkívül súlyos sérüléseket szenvedett.

A csendőrség a verekedő munkásokat letartóztatta.

Több százezer lejes panama egy maramuresmegyei községben

Amikor a husellenőr nem számol el a taxákkal

A Sighet (Máramaros-sziget) közelében levő Japa községben hatalmas arányú panamáról rántották le a leplet a közelmúlt napokban. A faluban, amely egyébként a megye legkisebb községe, főleg marhakereskedők és mészárosok laknak és így a község főjövedelmét is a levágott állatok után fizetendő taxák képezik. A taxaszedés

megbizott Codrea Petru husellenőr azonban nem könyvelte el rendesen a befizetett taxákat, hanem a pénzt saját céljaira használta fel és így a

községet 1929. óta több százezer lejvel károsította meg.

Az elsikkasztott közpénzekből pedig nagyszámú ingatlanokat vásárolt.

